

Sygn. akt V CSK 229/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko D. K., L. K. i R. K.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt VI Ca 139/14, VI Cz 219/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**zasądza od powoda na rzecz pozwanej D. K. kwotę 1800
(jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 14 października 2014 r. skarżący uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje zagadnienie prawne sprowadzające się do kwestii: czy brak decyzji organu rentowego odmawiającego prawa do otrzymania świadczeń emerytalnych i rentowych, wydanej na podstawie art. 32 ust. 1, art. 33 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1977 r. o zaopatrzeniu emerytalnym rolników i członków ich rodzin w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin stanowi przeszkodę do ustalenia przez sąd, czy rolnikowi przekazującemu gospodarstwo rolne następcy przysługiwało prawo do emerytury lub renty w sytuacji, gdy obowiązujące wówczas przepisy wykonawcze do w/w ustaw nie przewidywały obowiązku wydania takiej decyzji przez organ rentowy na etapie postępowania przed tym organem jeszcze przed złożeniem właściwego wniosku przez zainteresowanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymaga to uzasadnienia, że jest to zagadnienie ściśle jurydyczne dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc mające walor nowości i służące rozwojowi prawa.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniu sformułowanemu przez skarżącego, które zostało rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w wyroku dnia 27 listopada 2013 r., V CSK 549/12 uchylającym wcześniejszy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie zapadły w niniejszej sprawie. Poza przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym pozostaje podnoszona w jego uzasadnieniu kwestia zastosowania tego poglądu w okolicznościach sprawy, będąca przedmiotem zarzutów sformułowanych w ramach podstaw wniesionej skargi.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny. Na stronie skarżącej spoczywa obowiązek przedstawienia argumentacji przekonującej o tym, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie stanowi, jak uzasadnia ją skarżący, zarzucane w ramach jej podstaw naruszenie przepisów prawa materialnego, nie dające samo wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, która Sąd Najwyższy bierze od rozważę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.